

pose

2026 / XXVII. ročník

prázdninový

7/8

Slovo na úvod

Léto 2026

Byl jednou jeden princ. Mysl se mu zakalila a on uvěřil, že je ptákem, kterému se říká krocan. Proto prý musí – stejně jako krocan – sedět nahý pod stolem a sezobávat drobký a kůstky. Lékaři, kteří byli svoláni, se vzdali veškerých pokusů jej uzdravit a král se tím trápil, kudy chodil. Jednoho dne se objevil mudrc a prohlásil: Já ho dokážu vyléčit! Svlékl si šaty, až byl úplně nahý a posadil se pod stůl vedle prince. Také on sbíral spadlé drobký a kůstky. Kdo jsi a co tu děláš? zeptal se ho princ. Namísto odpovědi se mu dostalo otázky: A co tu děláš ty? Já jsem krocan, na to princ. I já jsem krocan, prohlásil mudrc. Tak sedávali oba společně pod stolem, až si na sebe zvykli. Mudrc dal znamení a najednou tu měli košile. Obrátil se na prince: Asi si myslíš, že krocan neumí chodit v košili. Je možné si natáhnout košili přesto zůstat krocanem! Oba si oblékli košile. Za nějakou dobu dal opět znamení a sluha jim hodil kalhoty. Stejným způsobem mu řekl: Myslíš, že v kalhotách nemůžeš být krocanem? A tak si oblékli kalhoty i zbývající šaty. Později dal nové znamení a sluha jim podal lidské jídlo. Mudrc řekl princovi: Ty si

myslíš, že když se jí chutné pokrmy, přestaneš být krocanem? A dali se do jídla. Po chvíli mu řekl: Asi si myslíš, že krocan může žít jen pod stolem. Lze zůstat krocanem a sedět u stolu! Tak se k němu choval, dokud se zcela neuzdravil...

Tuto pohádku vyprávěl chasidský rabi Nachman z Brac-lavi (1772–1810). Líčí obětavou službu spravedlivého muže, který se sklání k člověku, uvězněnému v temnotě nevědomosti a v duchovním spánku. I lidové pohádky a pověsti podle něj obsahují hloubku Boží pravdy. Lidské nitro je porušeno a zahaleno temnotou. Potřebuje být očištěno a posvěceno přílivem božského světla.

Setkáváme se s těmi, kteří se podobají princovi pod stolem. Někdy se mu podobáme i my sami. Tehdy obzvláště potřebujeme ty druhé. Někoho, kdo se k nám posadí třeba i pod pomyslný stůl a bude s námi. Kdo se nám stane bližním. Třeba tak podobně, jako se to stalo v příběhu o milosrdném Samařanovi. Tak, jak se to dělo a věřím, že i mnoha způsoby děje tam, kde je přítomen náš Pán.

Přeji vám všem hezké a požehnané léto.

Váš Jan Lukáš, farář

Milí čtenáři Posla,

léto začalo vedry, v nichž se těžko dýchá, těžko chodí, těžko přemýšlí. Toužíme pouze po několika věcech: zafoukání vějíře či ventilátoru (až na výjimky a před těmi klobouk dolů), zmrzlině, dostatku vody k pití. Ostatní věci přestávají být tak podstatné. Snad mi odpustíte politickou paralelu – často se do nich nepouštím, ale tentokrát nějak nemohu jinak. V naší politické reprezentaci je dnes, metaforicky řečeno, také vedro. O světové ani nemluví, náš malý „rybník“ bohatě stačí.

Nebojte se, nebudu připomínat jednotlivá prohlášení těch, co si říkají politici, ale o polis (čili obec či zkratka veřejný zájem) jim vůbec nejde. Jen bychom si je podvědomě fixovali a o to opravdu nestojím. Prostě lidé u moci vypouštějí nějaká tvrzení, kterými nás mediální prostor následně obklopi. A protože nebyli vedeni k tomu, jak se jako politici mají chovat a protože společnost vzhledem k rozpadu hodnotového systému dramaticky hrubne, chovají se jako burani (wikipedie říká, že buran je obhroublý, neotesaný, společensky neohrabaný člověk). A já podobně jako při pocitu vedra zoufale toužím po několika málo věcech: zaznamenat, že se

alespoň někdo umí chovat slušně a kultivovaně, zaslechnout, že se ve veřejném prostoru ještě objeví slova jako respekt, úcta, dodržení pravidel, slušnost. Chtěla bych i noblesu, ale vím, že to už by bylo moc a kdo ví, jestli naše politická reprezentace má takové slovo ve své aktivní slovní zásobě. Nezdá se.

Jako křesťané máme nástroj, kterým i věci, které se zdají být jedincem zcela neovlivnitelné (vedro kolem nás, ale i to politické dění, které je nakonec málokdy vázáno čistě na výsledky voleb) můžeme „řešit“: modlitbu. Jednu modlitbu za politiky jsme si přivezli z našeho květnového pobytu v Americe. Napsala ji mnohá z nás dobře známá Joan Prittie z našeho partnerského sboru v Athens a budete-li chtít se k jejím slovům v duchu nebo nahlas přidat, přetiskujeme ji.

Pocit politického vedra je totiž společný vzdálenosti přes oceán navzdory.

Přeji vám spolu s redakcí letní čas, který přinese odpočinek, snesitelné teploty, mírný vítr do vlasů. A pokoj ze zdrojů, které přesahují naše lidské možnosti.

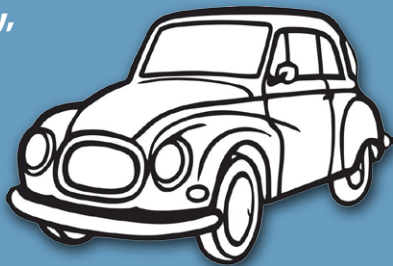
Jana Vrajová

Jak se dostanu do kostela na bohoslužby, když už nemůžu pěšky nebo MHD?

Přivezeme a odvezeme Vás autem!

Tuto službu nabízí i náš olomoucký sbor, volat můžete na tel. **728 289 354**.

Pokud se rozhodnete v neděli jet na bohoslužby, volejte, prosíme, už v pátek.

Modlitba Joan Prittie za vůdce na světě i všude

Milostivý Bože, dnes se modlíme za vůdce: za vůdce na národní i mezinárodní scéně, jejichž rozhodnutí a činy mění svět v mžiku, i za vůdce na menších scénách – ve městech a školách, v církvích a podnicích, v sousedstvích a rodinách –, jejichž rozhodnutí a činy také mění svět; jen to trvá déle. Bože, víme, že na vůdce kladeš vyšší nároky. Přes veškerou svou věrnost Tobě se Mojžíš kvůli své neposlušnosti nedostal do Zaslíbené země. A ať už Tvá kázeň přichází v našem čase, nebo v plnosti Tvého času, přichází vždy a je vždy spravedlivá. Proto Ti, Bože, předkládáme vůdce – vůdce v této místnosti, vůdce po celé zemi, vůdce tohoto kraje a vůdce po celém světě. Když je těžké najít správnou cestu, prosíme o jasnost. Když se rozhodnutí zdají neudržitelná, prosíme o moudrost. Když úspěch přináší přílišnou sebejistotu, prosíme Tě, abys přinesl nápravu. A když je břemeno vedení příliš těžké na to, abychom ho unesli, prosíme o sílu a pomoc.

Bože, modlíme se zvláště za duchovní vůdce. Ať nikdy netvrdíme, že jsi na naší straně, ale ať se spíše pokorně snažíme být na Tvé straně.

A nakonec, Pane, i když nás každého z nás voláš, abychom byli v určité míře vůdci, voláš nás také, abychom se nechali vést. Buď tedy s námi v našem následování, Pane. Dej nám dobrý úsudek, abychom věděli, komu důvěřovat. Dej nám odvahu mluvit pravdu před těmi, kteří mají nad námi moc. A dej nám milost, Bože, abychom si pamatovali, že patříme k sobě, a abychom se navzájem milovali. Buď s námi tento den i každý další.

Amen.

Sborový program na červenec a srpen 2026

5. 7. neděle	09.00	bohoslužby s Večeří Páně	Jan Lukáš
11. 7. sobota	15.00	posezení u táboráku	
12. 7. neděle	09.00	bohoslužby	Jan Lukáš
13. – 17. 7.		přífarský tábor pro malé děti	
19. 7. neděle	09.00	společné bohoslužby s CB	Jan Asszonyi
26. 7. neděle	09.00	bohoslužby	Jan Lukáš
27. 7. pondělí	18.00	letní schůze staršovstva	
2. 8. neděle	09.00	bohoslužby s Večeří Páně	Jan Lukáš
2. – 9. 8.		sborová rekreace Ptenský Dvorek	
9. 8. neděle	09.00	bohoslužby	
16. 8. neděle	09.00	bohoslužby	Ondřej Bláha
23. 8. neděle	09.00	bohoslužby	Miloš Vavrečka
30. 8. neděle	09.00	bohoslužby	Daniel Tomeš
6. 9. neděle	09.00	bohoslužby s Večeří Páně	Jan Lukáš
13. 9. neděle	09.00	bohoslužby v Rozáriu – Flora Olomouc	Jan Lukáš

Narozeniny v červenci

1. 7.	Eliška Zajícová	8. 7.	Hana Adámková
2. 7.	Miroslav Janošík	9. 7.	Jan Janošík
2. 7.	Alena Sazovská	9. 7.	Běla Labounková
3. 7.	Dagmar Pojslová	13. 7.	Daniel Zajíc
4. 7.	Jaromír Chovanec	13. 7.	Radek Zubaľ
7. 7.	Tomáš Vomáčka	16. 7.	Nina Děkaníková

Narozeniny v srpnu

8. 8.	Josef Chmela	15. 8.	Věra Kašparová
10. 8.	Jared Kenning	20. 8.	Hana Niessnerová
11. 8.	Dagmar Lukášová	20. 8.	Ivana Marková
11. 8.	Danuše Řezníčková	28. 8.	Marta Frisiani
12. 8.	Ester Vrajová		
14. 8.	Jana Rumlová		

Oddáni byli

13. 6. byli oddáni Jan Lukáš
a Veronika Žížalová

Ekumenický křest Daníka Schnaubelta

27. 6. 2026 byl na sv. Kopečku pokřtěn Daniel
Ladislav Schnaubelt

Slavnostní bohoslužby k 120. výročí sboru a piknik v Rozáriu

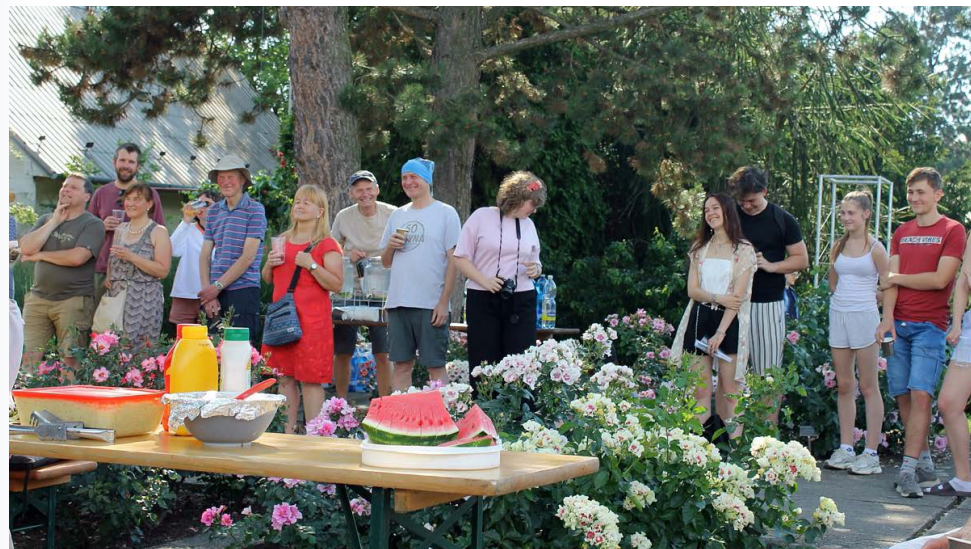
Dopoledne se o službu podělili náš senior Vlastik Stejskal a náš farář Jan Lukáš →

↓ Sdílení u kávy po bohoslužbách

← Po krátkém pozdravení od Anny Kampl z Vídně nás pozdravil ještě br. f. Mojmír Blažek, a krátkou řečí také br. f. Lukáš

↓ Ondrovi Holubcovi patří dík za organizaci celého podniku

↓↑← Jídla i pití byla hojnost, vládla příjemná uvolněná atmosféra, kterou si vychutnali mladší i starší

Ohlédnutí za květnovou cestou do Ameriky

Jistě si mnozí z členů našeho sboru pamatují, že se před třemi lety v prostorách našeho kostela konala několikadenní partnerská konference sborů ČCE a PC USA v Americe. Tento typ setkání se koná každé tři roky, jednou v Americe, jednou v Čechách. Letošní rok tedy proběhlo setkání zástupců partnerských sborů a reprezentantů ústředí církve, Diakonie ČCE a vyslanců za evangelickou teologickou fakultu UK na druhé straně oceánu, konkrétně v Pittsburghu ve státě Pensylvánie. Radost z opětovného setkání „starých známých“, ale i ze seznámení se s novými lidmi či z uzavření nového partnerství mezi sbory „u nich“ a „u nás“ byla značná. Osobní rozhovory nenahradí žádná online setkání, žádné zoom cally ani emaly či whatsappové zprávy. Všechny tyto možnosti jsou skvělé, ale vždycky znovu si uvědomujeme, že lidská blízkost je nezastupitelná, nenahraditelná. Takže vlastně nikdy není dost rozhovorů, setkání, výletů. Za ten týden, co tam výsadek z našeho sboru byl (Honza Dostál a Janča Vraňová z mladší generace, Jirka Staš a já za generaci starší a Šimon Bláha s Aničkou Kubicovou za ETF UK) jsme toho prožili a prodiskutovali jako za měsíc tady.

Podstatné věci se ale týkaly našeho partnerství ze sborem v Athens. Po konferenci jsme se totiž vydali na návštěvu právě do našeho partnerského sboru ve státě Georgia, což je

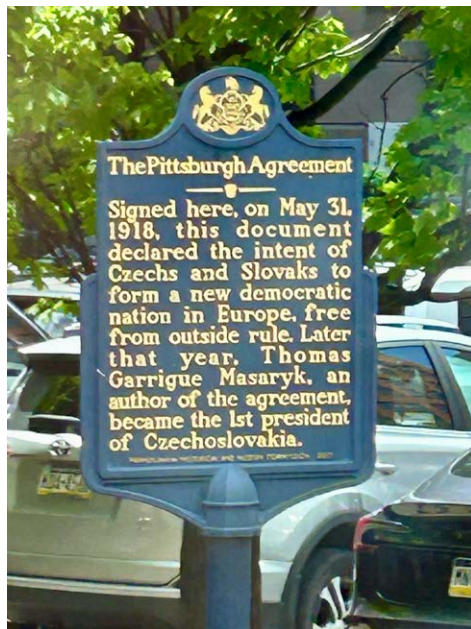
ovšem od Pittsburghu vzdáleno asi tak jako z Olomouce na úplný jih Chorvatska. Vlastně jsme tam reálně jeli na jeden celý den – na večerní pizza party se s námi přišlo setkat 32 lidí, kterým se Olomouc a náš sbor za dobu trvání našeho partnerství (letos jsme plnoletí, už osmnáct let!!!) zapsalo do srdce. A to, co vypadalo, že skomírá, bylo právě osobními setkáními znovu oživeno, povzbuzeno. To bylo radosti ze setkání! Janča promítala a komentovala fotky a vzpomínky, které jsme posbírali na naší straně – naši američtí přátelé

← Nedobrovolné zastávky v New Yorku jsme využili k návštěvě památníku Ground Zero

↓ Skupinové foto z konference

měli hádat, kdo nebo co na promítaných ob-
rázcích je, případně co jsme společně dělali.
Jejich nový farář Tom Buchanan a jeho man-
želka Lisa byli tímhle setkáním informováni
o spoustě krásných společných chvil a setká-
ní a spolu s námi sdíleli to nadšení z reálné
blízkosti. Výsledek? Příští rok budeme hostit
cca desetičlennou skupinu z Athens! Všichni,
kteří se budete chtít zapojit, setkat se, popo-
vídat si, napéct – zkrátka jakkoli tuhle úžas-
nou energii propojení křesťanů přes půl světa
zažít, dejte mi prosím vědět. A těšte se, tohle
partnerství má smysl!

Jana Vraiová

← Naše skupinka na prohlídce Pittsburghu narazila na
připomínku Pittsburghské dohody o budoucím společném státě
Čechů a Slováků, v r. 1918 sepsanou zde T. G. Masarykem

→ S centrem Pittsburghu za zády

↓ V Athens

↑ S přáteli u kulatého stolu

↓ Sděluje své zážitky z cest

Rozhovor se sestrou Janou Hojnou

1. Jano, v minulých dnech jsi oslavila kulaté jubileum. Půlkulatinu oslavil také Tvůj manžel Jaroslav. Jak jste si svoje narozeniny připomněli?

Od doby manželova pobytu v Domově seniorů si naše narozeniny, mezi kterými je rozdíl jenom tří dnů, připomínáme společně v kulturní místnosti Domova, která je pro něj dobře dostupná. Letos jsme se sešli ve 14 členné skupině našich dětí, vnoučat i jejich partnerů. Byla jsem vděčná za to, že převzali mnoho organizačních i hostitelských starostí. Vděčně jsme oba přijímali vynalézavé projevy jejich lásky, i radost z toho, že můžeme být všichni spolu. Tu největší vděčnost jsme si ale uvědomovali při zpěvu naší oblíbené písně „Dál přece nejdeme sami, dál Pán tu zůstává s námi ...“ Vědomí jistoty dobrého Božího vedení pro každý nový den nás naplňuje důvěrou a dobrou nadějí do budoucna.

2. Které hodnoty byly pro vás oba ve vašem manželství těmi nejdůležitějšími?

Seznámili jsme se v církevním prostředí, nejprve na evangelizační neděli v Krnově a o rok později jsme se potkali na evangelizačním a mládežnickém kurzu v Praze. To už jsme se k sobě znali jako „staří známí“ a naše přátelství přerostlo ve vztah, ve kterém jsme si oba uvědomovali důležitost „společné základny“, jak manžel rád definoval ty nejdůležitější hodnoty, na které se ptáš: víru a aktivní příslušnost k církevnímu společenství.

I když každý z nás byl ovlivněn trochu jiným způsobem zbožnosti (já jsem vyrůstala v pietisticko-evangelizačních důrazech tehdejšího moravskoslezského seniorátu a manžel v tradičně evangelickém sboru ve východočeském Černilově), oba jsme si z domova i ze sboru přinesli pevné vazby na sborové společenství, které pak formovaly i společné priority v organizaci volného času, výchovy dětí, navazování přátelství s mladými rodinami v olomouckém sboru aj. Rádi vzpomínáme, jak v období mého vážného onemocnění v 35 letech, byla pro nás, kromě mých rodičů, právě tato přátelství velkou oporou a pomocí. Tato doba byla zkouškou našeho manželství, kterou zvláště manžel ustál na výbornou díky své trpělivosti, klidu, věrnosti a v neposlední řadě víře. Tyto vlastnosti mohl později opět

uplatnit při 6-ti leté péči o mého bezmocného slepého tatínka, ve které mně byl velkou oporou a pomocí. Myslím, že právě v takových situacích jsme se dotýkali těch nejdůležitějších hodnot společného života. Dnes se mu snažím alespoň částečně něco z toho svou každodenní blízkostí vracet.

3. V olomouckém sboru dodnes působíš jako laická kazatelka. Proč ses kdysi pro tuto službu rozhodla?

Moje již zmiňované vážné onemocnění znamenalo na poměrně dlouhou dobu vyřazení z rodinného, pracovního i sborového života. Bylo to období, v němž Pán Bůh zkoušel moji víru a učil mě nespolehat na sebe a své síly. A právě v této době přišlo první povolání ke službě ve sboru. Byla jsem zvolena do staršovstva a začaly se otvírat příležitosti ke službě Slovem jako předčitatelka kázání. V této službě mě zvláště podporoval br. farář Jan Nohavica. Ten mě také přizval k účasti na probíhající školení laických kazatelů, jehož praktickou část vedl, a povzbuzoval mě k přípravě vlastních kázání. Nikdy nezapomenu na vzácné chvíle společných rozhovorů nad promyšleným textem. Byla jsem si vědoma, že podle církevních řádů bych neměla jako neordinovaná používat vlastní kázání. Přesto mi tato forma byla od počátku bližší než kázání „čtená“. Díky svobodnému pohledu br. faráře Nohavici na tuto otázku, i laskavému zájmu, který vždy věnoval mým přípravám, jsem se postupně odvažovala sloužit vlastními kázáními. Stále jsem se ale neodvažovala legalizovat tento stav a přihlásit se ke zkoušce před synodní radou, jak mě k tomu opakovaně vybízel a povzbuzoval náš br. kurátor J. Bartušek. Nedovedla jsem si představit, že bych obsáhla zkušební témata

zvládla sama vlastní přípravou. Tuto mou nejistotu odstranil až po letech seniorátem organizovaný kurs pro přípravu ordinovaných presbyterů, do něhož jsem byla staršovstvem vyslána. Byla jsem ordinována v době, která díky mému odchodu do starobního důchodu otevírala větší časový prostor i pro tuto službu a zároveň po odchodu br. faráře Joela Rumla otevírala i potřebu častěji sloužit v neobsazeném olomouckém sboru. Přijala jsem ji jako Boží povolání a prožívala při ní vždycky novou Boží milost a vedení jeho Ducha. Byla jsem vděčná, že tuto moji novou službu přijal za svou i manžel, který mně obětavě vozil autem, když jsem sloužila v přechodně neobsazených sborech seniorátu – v Hranicích, Šumperku, Prostějově, Šternberku aj. Ráda na tuto dobu vzpomínám a zároveň se raduji z toho, že v našem sboru vyrůstají noví pokračovatelé v této čím dál víc v církvi potřebné laické službě výpomocného kazatelství. Vyprošuji jim všem moudrost a vedení Božím Duchem, radost ze služby a Boží požehnání.

4. Co dobrého a důležitého podle Tebe náš sbor nabízí nově přichozím lidem?

Raduji se z toho, že jsou v našem sboru zastoupeny všechny věkové generace, že má omlazené akční staršovstvo, kde každý presbyter je ochotný zapojit se do práce podle svého obdarování. To přináší kromě náročných úkolů, spojených s rekonstrukcí kostela, také širokou nabídku nových nápadů a aktivit, které jsou pozváním i pro lidi mimo sbor a dávají možnost seznámit se s tím, co se ve sboru děje. Noc kostelů, setkávání v Rozáriu, v Červeném kostele, adventní punčování, koncerty KEA, letní grilování, nově zorganizovaný „přífarský tábor“ pro předškolní

děti, to všechno jsou akce, které pomyslně otevírají dveře kostela lidem v našem okolí. Ti, kdo se pak odváží vstoupit dál, se mohou setkat s otevřeným společenstvím, které nově přichodí dokáže nevtravě přijímat. Dobrou příležitostí k bližšímu seznámení je i posezení u kávy a čaje po bohoslužbách. Nedělní škola zase nabízí dětem různého věku tvořivé společenství i věku přizpůsobené seznámení s biblickými příběhy. Jejich rodičům pak kromě účasti na bohoslužbách i seznámení s věkově blízkými rodinami. Ti, kteří uprostřed svého hledání byli sami Pánem Bohem nalezeni, nacházejí cestu k předkřestní přípravě. Jiní zase při studiu v Olomouci pravidelnou návštěvou bohoslužeb svědčí o tom, že je zvěstované Boží Slovo oslovuje. To je je to nejdůležitější, co může náš sbor nabídnout nejen nově přichozím. Příležitost slyšet při bohoslužbách i setkáních v týdnu Boží Slovo a působením Božího Ducha otevírat svá srdce k porozumění evangeliu – radostné zprávy o Boží lásce a záchraně člověka.

5. Letos si připomínáme 120 let trvání olomouckého sboru. Máš pro něj nějakou vizi do budoucnosti?

Při každé vzpomínkové oslavě si s dojetím uvědomuji odvahu, statečnost, obětavost a víru těch, kteří v nepatrném počtu, v nelehkých vnějších podmínkách, stáli u vzniku společenství evangeliků v Olomouci. Záleželo jim na vybudování vlastního bohoslužebného prostoru, a když později získali vlastního faráře, stalo se toto společenství díky jeho misijnímu působení požehnáním celému širokému okolí, kde postupně vzniklo několik samostatných sborů. Postupem času sbor procházel náročnými obdobími, danými vnější politickou situací. Lidé přicházeli a odcházeli, ale

nikdy v něm neumlklo hlásání Božího Slova a pozvání k naději, kterou za všech okolností dává člověku víra. Pán Bůh toto společenství provázel v každé době svým požehnáním. To si můžeme s vděčností uvědomovat a prožívat i dnes, v našem živém sborovém společenství. A tak bych vizi do budoucna nahradila spíš nadějí, vyjádřenou slovy písně: „Až doposud nás provází Pán velkou milostí svou, až doposud k nám přichází vždy s láskou dobrotivou. Svou pevnou rukou vodíval a smutné slovem těšival, až doposud pomáhal.“ Věřím, že to tak budou z Boží milosti moci prožívat i ti, kteří přijdou po nás.

Moc Ti děkuji a přeji Boží blízkost a požehnání.

Ptal se Jan Lukáš

ODLESKY

Tento název s podtitulem „kreativní meditace“ nese kniha, která mně zaujala na pultě olomouckého Karmelitánského knihkupectví.

Její autorka, Klára Maliňáková (nar. 1983) je členkou kongregace Sester Dítěte Ježíše od Mikuláše Barrého. Vystudovala molekulární biologii a genetiku a působí v Institutu sociálního zdraví Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, kde se věnuje výzkumu spirituality a zdraví. Teoretické poznatky propojuje s praktickou službou v oblasti duchovního doprovázení a podílí se na organizaci kurzů v této oblasti. Působí také jako psychoterapeutka.

V nevelké sbírce meditační poezie dává autorka nahlédnout do svých niterných zápasů víry i pochybností, radosti z Boží blízkosti i nezodpovězených otázek.

Stručné verše, doprovázené vlastními ilustracemi autorky, oslovují upřímností prožitku i krásným básnickým jazykem. Jejich hloubka mně vtáhla ke spoluprožívání jednotlivých meditací tak, že knížka leží na mém nočním stolku jako závěrečná četba při večerním zamyšlení a ztišení.

Následuje malá „ochutnávka“ pro ty, které by tato knížka mohla oslovit tak jako mně.

Jana Hojná

Jako dítě

Jako dítě na klíně své matky
odpočívám ve Tvé přítomnosti
v důvěře a tichu.

Jako dítě na klíně své matky
učím se žít přítomnost
minulé odevzdat
a na budoucí nemyslet.

Jako dítě na klíně své matky
nechávám Tvou blízkost
utišit můj neklid.

Jako dítě na klíně své matky
jsem zde
čekám ...

Vlastníkům pravdy

Zdá se, že vlastníš pravdu
a ona je nám zdí.
Co brání hradby její
když venku stojí
znavení
poslové života a míru?
Necháš jim aspoň malou škvíru
pro dialog a smíření?

Dokud se neodevzdáš

Život je boj
říká se
snad ano
ale v pravý čas
a pak pro ty, kdo se chtějí bít.
Ne každé pole je však bitevní
jsou pole, kde máš mlčky hlavu sklonit
v pokoře svoji slabost sít.
Tam Jeho síla vyroste z ní
a jenom s ní lze zvítězit
Život je boj
dokud se neodevzdáš.

Něco z historie Farního sboru ČCE ve Šternberku, který bude od 1. 1. 2027 součástí našeho olomouckého sboru.

Farní sbor ČCE ve Šternberku je jedním z nejmladších sborů naší církve. Reformační ani toleranční tradice sbor nemá. Máme jen kusé zprávy o tom, že členové Jednoty bratrské zde žili.

Po roce 1945 při osídlování pohraničí přichází na Šternbersko řada evangeliků z Valašska, jižní Moravy, ze Slovenska a odjinud z vnitrozemí.

V r. 1946 byla ve Šternberku zřízena kazatelská stanice sboru v Olomouci, která měla hned od počátku několik kazatelských středisek, o něž pečoval farář Timoteus Pokorný z Olomouce.

Rozvíjející se práce však vyžadovala zřízení samostatného sboru, k čemuž došlo 1. 12. 1949. Duší tvořícího se sboru byl tehdejší kurátor A. Běhal. První duchovní samostatného sboru – vikář B. J. Sedliský již za rok odešel na jiné působiště a na jeho místo nastoupil vikář Zdeněk Bareš, který zde působil do r. 1962, když ve 43 letech zemřel.

Jeho nástupce vikář Josef Hromádka byl v r. 1964 instalován jako druhý farář sboru.

Sbor byl rozptýlen v oblasti bývalého šternberského okresu. Kromě městských středisek sboru Šternberk a Uničov to byla střediska venkovská – Újezd u Uničova, Dlouhá Loučka, Paseka a Krahulčí / kazatelské stanice/.

V 60. letech se mnohé rodiny vrátily do vnitrozemí. Obětavost členů byla v menších střediscích vyšší. Během osmdesátých a počátkem devadesátých let zanikly všechny venkovské kazatelské stanice. Počet členů sboru se podstatně snížil.

Příčiněním rodiny Tomáškových /Jiří Tomášek byl dlouholetým kurátorem sboru po Boh. Vejputskovi/ udržoval sbor několik let partnerské vztahy s evangelickými sbory v Brandenburku /SRN/, Leeuwardenu /Holandsko/ a ve Wuppertalu /SRN/.

Kazateli sboru byli: Josef Hromádka /1962–79/, Jan Amos Dvořáček /1979–89/, Jaromír Sečkař /1989–93/, jáhen František Hruška /1995–2001/, Vlastislav Stejskal /2003–13/, Jana Hofmanová /2013–16/ a Jana Rumlová.

*Zdroj: Církev v proměnách času/
vyd. KALICH/*

**ZVEME TĚ NA UNIKÁTNÍ
LETNÍ AKCI**

POSEZENÍ U TÁBORÁKU

**NA FARNÍ ZAHRÁDCE
S KYTAROU, ZPĚVEM A NĚČÍM NA ZUB**

**11. ČERVENCE 2026 | BLAHOSLAVOVA 1
OD 16:00 | OLOMOUC**

**VÍCE INFORMACÍ
U ONDRY HOLUBCE
731 710 753**

**Evangelická teologická
fakulta**
Univerzita Karlova

zve **v zimním** semestru akademického roku 2026/2027 všechny zájemce ke kurzům celoživotního vzdělávání a univerzity třetího věku v Olomouci. V rámci kurzu *Úvod do evangelické teologie* připravila Katedra církevních dějin a systematické teologie ETF UK řadu přednášek na téma

Stvoření

Přednáší: Mgr. Ondřej Kolář, Th.D.

15. 10. 2026	<i>Teologie stvoření ve Starém a Novém zákoně</i>
12. 11. 2026	<i>Diskuse o stvoření v teologii 20. století</i>
10. 12. 2026	<i>Boží prozřetelnost a zázraky</i>
14. 1. 2027	<i>Andělé a démoni. Nauka o stvoření a přírodní vědy</i>

Koná se **v Olomouci** ve farním sboru ČCE (Blahoslavova 1) v uvedené **čtvrťce** od 14:00 do 18:00 hod. Začínáme 15. října 2026.

Cena kurzu: 700,- Kč; číslo účtu: 85439011/0100; variabilní symbol: 335
Zpráva pro příjemce: jméno studenta/studentky.
Platbu prosíme proveďte do 31. 10. 2026.

Dotazy a přihlášky posílejte na:

e-mail: celozivotni@etf.cuni.cz

tel.: +420 221 988 216, fax: +420 221 988 215

Celoživotní vzdělávání ETF UK (CŽV/U3V), Černá 9, 110 00 Praha 1

<https://web.etf.cuni.cz/ETFN-526.html>

Univerzita Karlova
Evangelická teologická fakulta
Černá 646/9
110 00 Praha 1
www.etf.cuni.cz

BOHOSLUŽBY ČCE V ROZÁRIU OLOMOUC v neděli 13. září 2026 v 9 hodin

Bohoslužby k zahájení školního roku 2025/26 se budou konat
v případě pěkného počasí v Rozáriu výstaviště Flora Olomouc.

Kázat bude br. farář Jan Lukáš.

POZVĚTE, PROSÍME, DĚTI, PŘÁTELE A ZNÁMÉ!

Kontakty na zástupce sboru:

Farář Jan Lukáš	776 029 782	Lukas.Jan@seznam.cz
Kurátor Marek Vraj	605 224 814	m.vraj@volny.cz
Úřední hodiny ve farní kanceláři: Úterý 9–11 hod. Pátek 9–11 hod. (br. farář Jan Lukáš)		Kdykoliv jindy je možné setkání podle telefonické nebo mailové domluvy.

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 2302116008/2010

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci
vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Pří-
spěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Redakční kruh:

Jana Vrajová, Jan Lukáš, Noemi Batlová, Petr Marek, Da-
niel Batla, Amos Děkaník a Ivana Jenišťová.

Email: Jana.Vrajova@seznam.cz

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Noemi Batlová

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 6. 2026

Vyšlo: 12. 7. 2025

Uzávěrka příštího čísla: 15. 8. 2026

<http://www.olomouc.evangnet.cz>